

Hon ikring ången såg,
 Att något wapen finna:
 Ser hwar en dragspil såg,
 Tar den att segren vinna.
 I stället att sin los
 Wår karing hon tänkte springa
 Hon uti Tjurens nos
 Ses stora spilen slinga.

Och Tjuren skamstat blef,
 Att sådant motstånd finna,
 Han strår tillbaka klef
 Och sprang att Rona hinna.
 Men Karingen segrande,
 Ses och sin wdg fortsätta
 Att nu för grannarne
 Sitt äfwentyr berätta.

Säljes i Björnslåbbs Bokhandel i Stockholm.

STOCKHOLM,

tryckt i Marquardska Boktryckeriet 1824.

Karingen som slängas med Tjuren.

Det hände på en dag,
 När solen stod i höjden,
 En Karing, lam och swag,
 Hon gick sig ut i bygden.
 Hon efter bröddet gick
 Och bar sitt picl och pack;
 Hwar helst hon något fick
 Der sade hon: stor tack.

På ången, utan stor,
 Hon gick den dagen beta,
 Och såg wäl tretti kor
 I gräset gå och beta;
 Bland dessa stöna kor
 Gick och ett kreatur:
 Flackhalsad, grof och stor,
 En riktig Socken-tjur.

3.

Den Tjuren han war grå,
 Och börja straxt att bänga,
 Ty hwem han råkte på
 Han genast brukte slänga.
 Och Kåringen ropte: hut!
 Hvad skall jag nu påfinna?
 Här ser det illa ut,
 Att kunna segren vinna.

4.

O du, som lyckan har,
 Nu är jag helt förliden,
 Ty om jag slagen tar
 Han hinner mig på vägen.
 Vill jag med honom slåss,
 Jag då min halsa mistar.
 Han mig liksom en gås
 Med hornens gaffel rister.

5.

Jag säkerligen wet,
 Han gör en kort process,
 Ty hans barmhertighet
 Den sitter i hans S,
 Ty med en beta bröd
 Så kan man löpa fred.
 Gäst hunden han är rdd
 Så har han bättre sed.

6.

Men denna grofwa Stut
 Han inga gåfwer tar,
 Och intet wet han hut
 Om han fick allt jag har.

Mån tro jag möta'n bör
 Med goda ord ell' läppen?
 Hans gap är lift en dörr,
 När som han öpnar läppen.

7.

Nog mins jag unga dar,
 Jag arma slafvars gumma,
 Min nåfwe straxt gaf svar
 När någon waga brumma.
 Gäst slänga wille mig
 Rätt många unga Stutar,
 På alla innerlig
 Jag slädde deras Lutar.

8.

Men nu war tiden kort,
 Och goda råd ä dyra,
 Att fösa Tjuren bort
 Dertill behöfdes fyra.
 Ett råd, som ger godt slut
 Är mera wärdt en ätta,
 Som komma åter ut,
 Då Tjuren wäl är borta.

9.

Men här, sa Kåringen då,
 Är icke tid att tänka,
 Och icke sinns en wrd,
 Som kan mig fristad stänka.
 Men mod det gifwer magt,
 Så har jag hört min moder
 Wad tidt och ofta sagt,
 Att muntra upp min broder.